

EL MICALET GALÀCTIC

Com una cabra

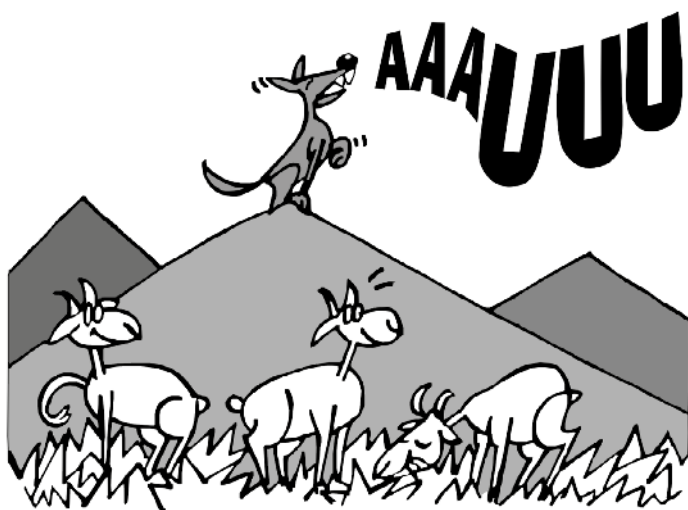
Maria Dolors Pellicer

Dibuixos de Josep Ferrer

6ª EDICIÓ

COM UNA CABRA

Allà dalt de les muntanyes d'un país llunyà vivia una família de llops, famosos en tota la rodalia per la seua ferocitat.

Es diria que l'únic fi de la seua vida era matar i matar sense parar. No tenien cap mirament amb cap classe d'animals. Tant si eren xicotets o grans, bèsties velletes o acabades d'eixir del cau, no n'hi havia cap que se salvava de les urpes d'aquells llops que tothora semblaven famolencs.

Però no tots els llops del grup tenien la

mateixa traça per a caçar. Bonifaci era el membre més jove de la família i encara no havia adquirit l'astúcia i la destresa necessàries per a reduir a no res les pobres víctimes que corrien lliures per boscos i tossals.

I mira que els seus germans més grans, son pare i sa mare i la resta de familiars s'esforçaven per ensenyar-li les arts de la cacera, però no hi havia mans! Bonifaci semblava fet per a una altra mena d'activitats i realment s'hauria mort de fam si no l'hagueren alimentat entre tots.

La ferocitat amb què els llops s'enfrontaven cada dia a la seua activitat preferida va fer que desaparegueren en poc de temps tots els animals que habitaven aquelles muntanyes. Per això, després d'eixir una setmana seguida a caçar i haver-se'n tornat dia rere dia sense ni una sola peça, ni gran ni xicoteta, per dur-se a la boca, decidiren que ja n'hi havia prou d'aquelles muntanyes i que calia baixar a les terres planes a la recerca de nous aliments.

I tal dit, tal fet, en un tres i no res recolliren les poques coses que compartien i s'encaminaren muntanya avall animats per la possibilitat de nova cacera.

Però ben aviat pogueren comprovar que les seues il·lusions havien estat debades. Les bestioles de la plana s'havien espavilat de valent i no hi havia manera de poder-s'hi acostar. S'havien organitzat en grups que es defensaven mútuament dels atacs de les bèsties ferotges i ja de ben xicotetes aprenien a les escoles d'animals tot el que calia saber per esquivar els agressors.

Passaven els dies i els llops estaven cada vegada més famolencs i enrabiats. Acostumats com estaven a menjar tant com la gola els demanava i l'estómac aguantava, aquest dejuni forçat els havia deixats amb la pell i els ossos.

Bé, no tots s'havien aprimat; Bonifaci havia tingut una sort ben diferent a la dels seus companys.

El primer dia que s'establiren a la plana, el jove llop, fugint de l'expedició per caçar que s'havia organitzat, es topà amb una colla de cabres que pasturaven tranquil·les en un campet molt ben llaurat. «Què deuen fer aquests animals?» es demanà Bonifaci que mai no havia vist ni de lluny un sembrat ni cabres pasturant. Però a la que s'acostà per saludar-les, les cabretes amollaren a córrer esporuguides i es tancaren amb pany

i clau en una caseta que tenien allà a la vora i en tot el dia no en tornaren a eixir, tanta era la por que els havia causat el llop.

En canvi Bonifaci, encuriosit, només esperava l'arribada d'un nou dia per veure si tenia més sort i podia parlar amb les cabretes. Així, amb els primers rajos de sol, quan els altres llops eixien a buscar algun animal mig endormiscat que poder-se dur al pap, el jove llop se n'anà directe al campet i s'assegué en un cantó a esperar l'arribada de les cabres. Però elles, que des de la sala de sa casa el podien veure clarament, repetiren una altra jornada de clausura tot negant-se a traure ni una pota de la seguretat de la llar.

Així passaren tres dies més; el llobet esperant i les cabretes tancades sota clau. Però al quart dia elles mateixes decidiren que aquella situació no es podia perllongar; les reserves d'aliment que tenien a casa s'anaven acabant i d'altra banda el campet cada dia estava més salvatge: l'herba es tornava groga i ben aviat els insectes i els ocells s'encarregarien d'acabar-la de rematar, amb la qual cosa elles es quedarien sense poder menjar en una bona temporada. Calia posar-hi remei. Acordaren que la més gran

i experimentada de les cabretes eixiria l'endemà de bon matí a treballar el camp i a enfrontar-se amb aquell poca-solta de llop.

Més matinera que el sol, la cabreta abandonà la casa per dirigir-se al campet que calia llaurar i regar per tal de continuar tenint bona pastura.

Capficada com estava en la faena, la cabra no s'adonà de l'arribada del llop fins que el tingué molt a prop. Aleshores el cor se li posà en un grapat i totes les pors dels seus avantpassats li passaren pel cap en uns instants. Però, valenta com ella sola, lluny d'acovardir-se, la cabreta continuà treballant i mentalment es preparà per a la defensa d'un atac que suposava immediat.

En canvi, això no va anar així, perquè en alçar la vista per controlar les intencions de l'enemic, la cabreta va comprovar que aquell llop que s'acostava no semblava voler-li fer cap mal. Caminava rialler, movent nerviosament la cua, com ho feia sovint el gos del pastor, i xiulava una cançó tradicional dels llops muntanyencs.

Estranyada, la cabra deixà de treballar i esperà amb curiositat el desenllaç d'aquella situació.

—Bon dia, cabreta —saludà Bonifaci en arribar-hi—. Ja em pensava que no us tornaria a veure més. Què us ha passat aquests dies que no veníeu? I les teues germanes? També vindran avui?

—Calma, anem a pams! —li va respondre la cabra—, que tu vols saber moltes coses, però primer hauràs de respondre algunes preguntes.

—Tu diràs... —l'animà el llop.

—Primer que res: què vols de nosaltres, menjar-nos, potser?

—I ara! A mi no m'agrada menjar carn. Només vull ser el vostre amic.

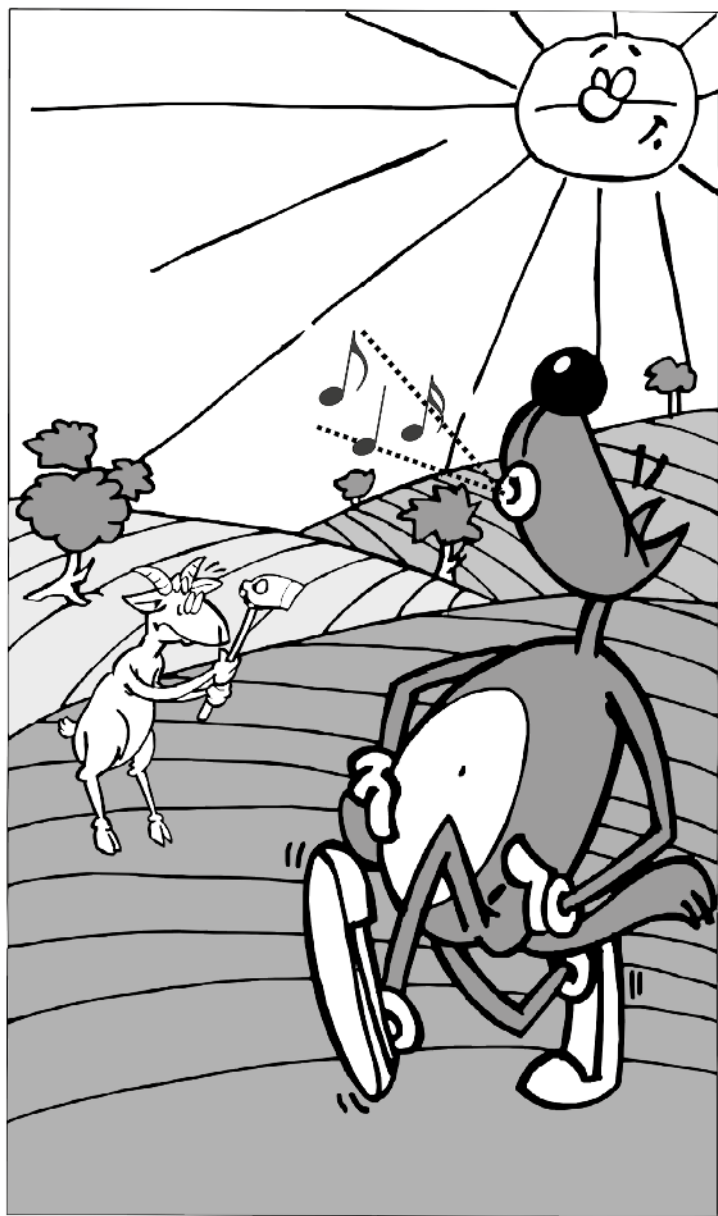
—Però tu ets un llop de veritat, no és així?
—continuà inquirint la cabreta, que encara no les tenia totes.

—És clar que sí! —li contestà el llop orgullós de la seua condició i, acte seguit, li contà la seua història i com havia anat a parar, amb la seua família, a les terres planes.

—Vols dir que hi ha altres llops solts per la plana?

—Sí —es limità a respondre Bonifaci.

La cabreta es va quedar cavil·losa. Pensava que podien refiar-se d'aquell llobet pacífic, però

calia estar alerta per si es topaven amb algun altre llop ferotge i carnisser. Com que les cabres solien prendre juntes les decisions que afectaven el grup, la cabra major convidà Bonifaci a prendre un te a sa casa, així coneixeria les seues germanes i podrien conversar tranquil·lament.

Les cabretes, que havien estat observant l'escena des de darrere les cortines del menjador, s'alegraren bona cosa en veure que tots dos s'acostaven amigablement i de seguida obriren la porta perquè hi pogueren entrar.

Després de moltes preguntes i respostes, quatre rialles i alguns acudits que havien intercanviat, les cabretes confessaren al llop que se sentien honrades amb la seua amistat i el convidaren a visitar-les sempre que volguera. Només calia que hi acudira xiulant, així el reconeixerien i no haurien de passar ànsia.

Bonifaci els va donar les gràcies i se'n anà a buscar els seus ben content i amb la panxeta plena del te que havien pres i les herbes del campet amb què l'havien acompanyat. «Això sí que és bon menjar!», pensava el llobet mentre feia camí.